

Het verhaal van het water en de woestijn

*Dit spiegelverhaal is in vele talen overgeleverd en vertaald.
Het gaat om veranderen, inzicht krijgen in je zelf.
Een prachtige metafoor, hoor maar.*

Een rivier stroomde vanuit haar bron, diep in de bergen, door allerlei verschillende landschappen. Door bergen, moerassen, heuvels en dalen. Toen bereikte de rivier de woestijn. Ze stroomde het losse warme zand in en ontdekte tot haar verbazing dat haar water in dat zand wegzakte, zomaar verdween. Toch wilde zij graag ook dit landschap doorkruisen. Maar ze zag geen weg en kwam tot stilstand.

Toen hoorde ze een zachte stem fluisteren. Het was de stem van de woestijn zelf: "De wind kan de woestijn oversteken, en jij kunt dat ook." De rivier bracht naar voren dat de wind vanzelfsprekend over de woestijn heen kon vliegen, maar dat de rivier haar water in het zand zou verliezen en helemaal zou oplossen. Ze zou ophouden te bestaan!

Maar de woestijn was nog niet uitgesproken: "Ja, door te stromen zoals je dat gewend bent, zal je inderdaad verdwijnen. Maar je kunt de wind vragen jou over mij, de woestijn, heen te dragen."

De rivier kon zich hier niets bij voorstellen. "Hoe kan de wind nu een rivier dragen?" Het antwoord van de woestijn luidde: "Door te willen dat de wind je opneemt." Dit idee was voor de rivier moeilijk te aanvaarden. Goed beschouwd was zij nog nooit eerder opgenomen, door niks en niemand. Ze was bang daarmee zichzelf, haar persoonlijkheid als stromende rivier te verliezen en daar voelde ze niet veel voor. Als ze haar persoonlijkheid eenmaal had verloren, hoe zou ze die ooit weer terugkrijgen?

Het zand van de woestijn vertelde verder: "Dat is de kracht van de wind. Deze neemt jouw water op, draagt het over de woestijn en laat je aan de andere kant van de woestijn weer vallen in de vorm van regen. En die regen vormt jou weer tot een rivier."

"Hoe weet ik nu dat dit echt waar is?" riep de rivier vertwijfeld.

"Het is gewoon waar en als je het niet gelooft, dan kom je niet verder dan hier. Dan ben je ook geen rivier meer, maar een stilstaande modderpoel."

"Maar kan ik dan niet gewoon blijven wie ik nu ben?" riep de rivier, nog steeds vertwijfeld.

"In ieder geval kun je zo blijven," was het onverbiddelijke antwoord van het zand.

"Het wezenlijke deel van water zal worden mee gedragen en dat zal een rivier worden. Het wezenlijke van jezelf zal blijven bestaan."

Toen de rivier dat hoorde, kwamen er allerlei herinneringen bij haar boven. Vaag herinnerde zij zich dat ze eerder in de armen van de wind werd gehouden. Het voelde als het juiste, ook al was het niet erg voor de hand liggend.

Daarna gaf de rivier zich over aan de wervelende armen van de wind die haar als waterdamp teder en gemakkelijk omhoog droeg. Zo gauw ze vele mijlen verderop de

top van de berg bereikten, liet de wind haar weer zachtjes vallen. De rivier kon zich alle details van de reis herinneren en besepte dat ze een tot nu toe verborgen deel van zichzelf had leren kennen, nu ze ook de woestijn was overgestoken.

Tevreden stroomde de rivier weer verder en het zand fluisterde de rivier nog na: "hoe de stroom des levens moet worden voorgezet", staat immers in het zand geschreven.